

לחלוצה חזית חסידיה

מגזין להעצמת עבודת השם בדרך חסידות חב"ד

ברוך השם • ערב שבת קודש פרשת 'תרומה' • ג' אדר ה'תשפ"ו (20/02/2026) • מגזין מספר 226

נא לשמור על קדושת המגזין •

מהפכה בהנגשה

לראשונה בהיסטוריה מאה מרבני חב"ד מדריכים בצורה מעשית כיצד 'להתפלל' בשלושה ספרים גדולים

פרטים מלאים בעמוד האחרון

מבזקים

תקציר הכתבות והעדכונים מאתר 'חב"ד לייב'

לקט מיוחד

ציטוטים מדברי רבותינו נשיאנו על מעלת עבודת השמחה והריקוד החסידי במיוחד כעת <<

מכתב מעורר

הרבי הרי"צ מדרין על הדרך הנכונה לשמוח לפי החסידות, ומיעוט הדגשת המרידות >>

התוועדות סוחפת

התוועדות חסידית סוחפת של המשפיע ר' שלמה חיים קסלמן, בנוגע לשמחה בחודש אדר <<

פולמוס לוהט

פולמוס לוהט אודות השימוש בשפת העברית, עם לקט דברי שלושת רבותינו נשיאנו <<

ניגון תחנונים

ביצוע מיוחד לניגון חב"ד 'הצילני נא', עם ביאור התוכן הפנימי של הניגון לפי תורת החסידות <<

שמחה דורשת 'עבודה'

מה המסע הפנימי שמוליד שמחה אמיתית לפי חסידות חב"ד?

שהתבוננות זו תפעל שמחה באמת, יש להקדים לה את עבודת חשבון הנפש ורגש המרידות שב'קריאת שמע שעל המיטה' [כפי שמבואר באריכות בספר ה'תניא' - בשיעור היומי שנלמד בהשגחה פרטית תמיד בתחילת חודש אדר, כדי ללמדנו עד כמה חשובה המרידות כדי להיות 'מריבים בשמחה' באמת].

בעולם החסידות תופסת עבודת השמחה מקום מרכזי מאוד. לא בכדי כינו ה'מתנגדים' את החסידים בראשית הדרך בשם 'די פריילעכע' - השמחים. הם זיהו היטב שהחסידות מדגישה את עבודת השם מתוך שמחה, בכל מצב ובכל תנאי.

לא לחינם היא נקראת 'עבודת השמחה'. כי שמחה אמיתית אינה מגיעה מאליה; צריך לעבוד על כך וזה לא מגיע מאליה. במיוחד אצל חסידים שכל דבר מגיע על ידי הכנה. שום דבר לא מגיע בלי 'עבודה'. אז מהי אותה 'עבודת השמחה' שמולידה שמחה פנימית ואמיתית?

ולמה אי אפשר פשוט לשמוח כך, ללא עבודה פנימית? כי האדם מטבעו שקוע בעניינים גשמיים, שטורדים את מנוחתו ואינם מביאים סיפוק פנימי. ככל שהאדם משקיע בהפנמת החסידות בתפילה, אזי הוא מרגיש את האמת - ש'אין עוד מלבדו'. וזה גורם לו להתרוממות הרוח ושמחה פנימית, כזו שמרוממת את רגליו מעל הקרקע הפיזית.

ניתן לראות שחסידי חב"ד רוקדים בדביקות עם תוכן פנימי של מאמר חסידות איתו הם התבוננו בתפילה. יד האחד על כתף חברו באחוזה ורעות, כאשר העיניים עצומות והפנים לוהטות בעניין אלוהי. לא סתם ריקוד חיצוני, אלא משמעות עמוקה של התבוננות שמתפרצת בריקוד חסידי שמח. בעת הריקוד הוא חווה את האמת של ה'מאמר' בשיא.

[וכשעדיין לא הגענו לשמחה פנימית? אזי שמחים בחיצוניות, עד שהחיצוניות פועלת על הפנימיות. אך יחד עם זאת, יש להמשיך לעבוד בדרך שמחנכת לשמחה האמיתית].

יש פירוש חסידי על הפסוק 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל. ועבדת את אויבך'. כאשר אדם אינו עובד את השם 'מרוב כל' - כלומר, מתוך ריבוי התבוננות בעבודת התפילה (שהרי 'כל' בגימטריא נ', שמרמז על חמישים שערי בינה) - אזי חסרה לו אותה שמחה הנובעת מהכרה אלוהית עמוקה.

וכאשר אין שמחה, האדם עלול למצוא את עצמו במצב של 'ועבדת את אויבך' - את יצרו הרע, שהוא האויב הפנימי הקשה ביותר. זאת אומרת שהדרך להגיע לשמחה אמיתית, מגיעה ישירות באמצעות ההתבוננות בחסידות באריכות התפילה. וכמובן, כדי

ליצירת קשר •

✉ LGCH770@GMAIL.COM
🌐 CHABADLIVE.ORG
☎ +9725.4683.2770

יוצא לאור על ידי אגף ההוצאה לאור של ארגון 'לחלוצות גאולתית'

• ראשי הוועד הרוחני של הארגון • הרב יוסף יצחק אופן והרב נחמן שפירא

מחלקת המדיה של הארגון מפעילה אתר תוכן חסידי מרוחק עם שתי כתבות תוכן איכותיות וחומר היסטורי איכותי בשילוב שיעורים והתוועדות. ניגון חב"ד, חדשות הארגון ועוד

לאתר 'חב"ד לייב' סקרו את הברקוד

הרב ירון יחזקאל נאמן שליט"א

משפיע ומשגיח ישיבת 'חסידי חב"ד'
ליובאוויטש' בצפת, ארץ הקודש

התוועדות חסידי //

שזו תהיה המציאות שלי

ראשית הכל, בכדי להתחיל להתפלל כראוי, כל חסיד ותמים צריך להכניס לעצמו בראש שהוא נקרא 'עובד'. להגיע להכרה נפשית ושתהיה לו אג'נדה, שהוא רוצה להיות 'עובד'. שיקר וחשוב אצלו להיות 'עובד'.

כי אם הוא לא רוצה להיקרא 'עובד' ולא יקר אצלו להיות 'עובד', אז הוא יהיה 'עובד לפרקים', מידי פעם.. וכשם שתורתו יכולה להיעשות קרעים, וכך ישכח את לימודו, כך גם ה'עבודה' שלו יכולה להיות קרעים, ובעבודה פנימית זה הרבה יותר משמעותי.

זאת אומרת שהנקודה הראשונה היא בכלל, להכניס את עצמו לכיוון שהתפילה היא לא רק עניין של סדר יום ושגרה, אלא זה מעמד רציני וחשוב שצריך להתכונן אליו, להרגיש אותו. פשוט לחנך את עצמו ולהרגיל את עצמו בחשיבות של המעמד.

לדעת שאני נכנס לתפילה באופן אחד ואחרי התפילה כבר יפעל בי שינוי. יכול להיות שיהיה קשה למדוד את השינוי, אך ברור ללא כל ספק שהיה כה שינוי מהותי. צריך להאמין לרבי מלך המשיח שדורש מאיתנו להתעסק בעניין של התפילה, ונותן לנו כוחות להשתנות, ו'חזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם'.

יש 'ללמוד' ויש 'ללמוד'..

דבר ראשון, צריך להתכונן לתפילה. חסיד מקדיש זמן להכנה לקראת הפגישה עם הבורא. 'היכון לקראת אלוקיך ישראל'. חסידות מחנכת אותנו שהתפילה לא מתחילה 'מהודו להשם', אלא מההכנות אליה. כמו שמובא ב'לקוטי תורה' [פרשת כי תבוא] שלושת ההכנות לתפילה: טבילה, צדקה וידיעת אלוקות בלימוד החסידות.

בהכנה של לימוד החסידות יש חילוקים. אפשר ללמוד חסידות בכדי לסמן 'וי' או כדי שיהיה לו רעיון יפה על פרשת השבוע בראש, אך יש ללמוד חסידות כהכנה לתפילה. זאת אומרת שאפשר ללמוד חסידות כעוד חלק בלימוד התורה, בכדי להכיר את 'סדר ההשתלשלות', אבל אז החסידות והתפילה הם שני דברים נפרדים.

ולכן ישנם כאלו שאחרי לימוד החסידות, הם עלולים לפנות להרבה עניינים אחרים צדדיים.. כי אינם קושרים בין הלימוד למטרתו. לא מונח בתוכנה וברגש שלהם, שכל עניינה של החסידות היא לעורר את הכוונה, ולפגוש את הקדוש ברוך הוא אליו הוא מתפלל. ואם אחרי לימוד החסידות פונים לעסקים אחרים, אז כל החוויה מהמפגש האלוקי בחסידות מתאדה ונעלמת, והתפילה אחר כך היא רק מן השפה ולחוץ כמו שאר בני אדם שקמו זה עתה משנתם.

כאשר לומדים חסידות, יש ללמוד באופן שיהווה הכנה לתפילה. דהיינו לחפש את ה' שבתוך הלימוד, להתחקות אחרי ה'עבודה' שבלימוד, לחפש את ההתקרבות לה' בלימוד. לא ללמוד את הפיזיקה והמתמטיקה של פנימיות התורה, לא רק להתפלל בלוגיקה של החסידות, אלא לחפש את המפגש עם אלוקות בחסידות.

לקט מדברי נשיא דורנו
בענייני עבודת השם

דבר הנשיא //

מכל אחד דורשים 'אהבה ויראה' מעבודת התפילה

'נתבאר בארוכה בהמאמר [לא תהיה משכילה] שתורת החסידות דורשת שהאדם יעשה בתוכו 'בית ולד', שתוכנו בעבודה הוא עניין דהתפעלות שכלית, ולאחרי זה תהיה גם 'לדת הולד', שזהו עניין ההמשכה בהתגלות בלב [אהבה ויראה בעבודת התפילה].. ישנם כאלה הסוברים שללימוד תורת החסידות צריך האדם להמתין תחילה עד שיהיה נזהר בתכלית אפילו בדקדוק קל של דברי סופרים ובהידור מצוה, ורק אז יוכל ללמוד חסידות.

כל זמן שחושש הוא אשר עדיין לא הגיע לדרגה זו. מה גם אם יודע, אשר עלול הוא, לעיתים, להיכשל בהידור מצוה ובדקדוק קל של דברי סופרים, וכל שכן אם הוא נכשל אפילו בדבר שהוא מדרבנן, ולפעמים אפילו בדבר שהוא מדאורייתא, אזי - טוען הוא אינו יכול להתעסק בלימוד החסידות ובעבודת התפילה, ובכלל בעניינים נעלים!.. והמענה לזה: מבלי הבט על גודל מעלתה של תורת החסידות.. מכל מקום.. תובעים מאת כל אחד ואחד מישראל - שמבלי הבט על גודל פחיתות מעמדו ומצבו, לא יחסיר אפילו יום אחד את השיעור שלו בתורת החסידות'.

שיחת שבת פרשת 'משפטים' תש"כ"ב, בלתי מוגה

• לעילוי נשמת •

הרב גרשון מענדל גרליק ע"ה
לרגל יום ה'אריצי'ט' בא' אדר

מגוון רחב של תכנים חסידיים איכותיים
הוראות וכנסים, שיעורים וראיונות, קורסים וסדנאות,
התנהגויות, נעושים, הקלטות טלוויזיה ועוד

התקשרו עכשיו « 073.3183.588

קו הטלפון
של חב"ד

לצליל לעולם תוכן מעורר השראה

ליצור מפגש תודעתי עם הבורא

לימוד החסידות הוא צורך התפילה, מאחר שעניינה של התפילה הוא מודעות שכלית ורגש, לכן המבוקש בלימוד החסידות הוא לייצר את המפגש עם הבורא בתפילה. אצל כל אחד המפגש שונה, לפי ציור כלי הנפש שלו. המפגש לא נוצר דווקא לאחר שלמד 'מאמר' שלם, אלא כאשר הוא נכנס למקום של הסברה והבנה. ולכן כמה שהוא יותר יתעמק וייכנס לפרטים בלימוד ואחרי זה בהתבוננות קודם התפילה ('התבוננות פרטית'), יש יותר סיכוי שהוא יפגוש את הבורא. לרדת מהכלל אל הפרט. הקדוש ברוך הוא נמצא בפרטים הקטנים. וככל שיורדים יותר לפרטים, מבינים זאת יותר ויותר..

הלוחט לאלוקות. החיבור הפנימי. במילא מובן שיש הבדל עצום של שמיים וארץ, בין לימוד החסידות גרידא לבין 'עבודת החסידות', שהיא על ידי התפילה. היצר הרע יודע שהמערכה האמיתית והסופית נגדו, היא באמצעות 'עבודת התפילה'. יכול להיות חסיד או בחור שמגדיר את עצמו מאוד חסידי, אך כל זמן שהוא לא יתבע מעצמו להתמודד עם 'להיעמד מול המראה', להתייצב מול האמת, אזי העיקר חסר לו.

ו'המפגש החזיתי' הזה קורה בזמן העבודה בתפילה. היצר הרע מרכז את כל כוחותיו, מכוחות ההתחכמות והלמדנות עד לכוחות האנושיים והרגשיים, שלא יתפלל באריכות. כי הוא יודע שאם 'יתפלל', כאן תהא קבורתו. הוא יעשה הכל בכדי לפרוק מעצמו את ההכרח של 'עבודת התפילה'.

איך 'חיים משיח'?

מזה מובן שהעניין של 'עבודת התפילה' היא לא רק שייכת לכל אחד, אלא היא מוכרחת לכל אחד. זה שבפועל לא רואים שמספיק עוסקים בזה, זה לא ראייה לעניין ההכרחיות והמחויבות והצורך הקריטי של העניין, אלא ההסבר לכך הוא פשוט, מכיוון שאת הדברים הקשים אדם משליך אחרי גוו, בפרט שהוא יכול למצוא לזה תירוצים שונים ומשונים לפי רוחב דעתו.. העצלנות איננה הוכחה לאמת..

מאחר שאנו נמצאים כבר ב'דור הגאולה', אז כדאי להבהיר, שאין לך דבר שמקרב יותר את הגאולה ואין לך עבודה שהיא יותר 'להביא לימות המשיח', מאשר לקרב את עצמו לאמת האלוקית באמצעות אריכות התפילה, שאז האדם חי ומתחבר עם 'משיח', ולא רק מדקלם ומצטט זאת. כל זמן שאנחנו נפרדים מאלוקות בצורה פנימית, אז ה'משיח' נמצא מחוץ אלינו. 'להביא לימות המשיח', שזה יבוא במורגש ובפנימיות, זה על ידי 'עבודת התפילה'. ללא עבודה אמיתית, הוא 'דחליל של משיח'. ועל ידי עבודת התפילה, נזכה לגילוי מלכנו משיחנו.

ואחרי שלימוד החסידות שלו נרגש אצלו כחוויה אלוקית, אז צריך להמשיך ולהפנים את הלימוד על ידי המחשבה. פשוט לחשוב ולהתבונן בחסידות שלמד קודם התפילה. אז זה נהיה מונח בצורה טובה יותר, ולאחר מכן לגשת מיד לתפילה ללא הפסק של עניינים אחרים. ואז גם אם יתפלל בציבור, התפילה תהיה אחרת לגמרי. היא תהיה במתינות ובחיות יותר, הוא יקשיב יותר למה שאומר.

'השמע לאוזניך מה שפיך מדבר', זה לא רק להגביה את עוצמת הקול.. אלא להקשיב ולהתחבר לתכנים שהוא אומר בתפילתו. בתפילה שמגיעה אחרי הכנה, אפשר לשים לב שגם אז יהיו חילוקים בין 'פסוקי דזימרה' לבין 'קריאת שמע' וכו'.

זאת אומרת שבתפילה בציבור אפשר לומר את הנוסח ולחשוב על 'עורבא פרח' ושטויות, ובהחלט אפשר לחשוב על המילים ולפגוש את הבורא אליו הוא מתפלל. במילא גם בתפילה כזו תהיה אריכות כלשהי יותר מהמניין, גם בימות החול. וכמובן שבשבת קודש ניתן להאריך יותר בזמן התפילה.

המערכה האמיתית

אם יהודי יהיה מלומד בתורה, ובקי בנגלה ואפילו בחסידות, אין זה מפריע ליצר הרע שלו. כי גם אחרי הלימוד אפשר להישאר קר. התורה יכולה להישאר תיאורטית. אך כאשר ההשכלה יורדת לרגש, כאן מתחיל השינוי הפנימי.

לכן מה שנוגע ל'עמלק' שבכל אחד, זה שהיהודי לא יתלהב ויתחבר לאלוקות. הוא רוצה שהאדם יישאר קר. שלא יעבוד עם עצמו. בעקבות כך היצר הרע נלחם בכל כוחו שלא יתפללו באריכות, מאחר שהוא יודע שעל ידי התפילה נוצר הרגש

רבי משה'ל ב"ר חיים מברסלב

המדרש המעשי לתפילה בתקופתנו

עבודת ה'דוד השביעי'

זקני

החסידים מדריכים את האברכים הצעירים אודות עבודת שבלב זו תפילה באריכות ובמתינות

הדרכת חובה!

החסידים מדריכים את האברכים הצעירים אודות עבודת שבלב זו תפילה באריכות ובמתינות

